

Παιδιά μου, πᾶν τὰ χωράτα... παιδιά μου, πᾶν τὰ γέλοια,
καὶ τώρα πλῆρη βάλουμε κατὰ τὰ Δαρδανέλια,
κι' ἂν λειψῶν καὶ τὰ κάρβουνα θ' ἀνοιξάμε πανιὰ
κι' ὄρα μίς 'στὸν ντουμπά,
τὸν παπαρίγο γρήγορα, τὸν ὑποῦντρο, τὸ πινὸ,
καὶ μίσα 'στὸ Τσανκαλί θὰ πάμε τὸ στενὸ.

Τρίματα, Τούρκοι, τρίματα... κι' ἂν δὲν μὰς πιάση μπόρα,
τῆς ψεύτικας ἀρμάδες σας θεὸς 'σχωρίσει τώρα.
Προσμένετέ με κι' ἔρχομαι, σὸ φουτὸ θὰ σὰς σταίλω
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ξύλο.

καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς ἂν βάλει παντιέρα
θὰ κυματίσῃ γρήγορα μαζὶ σας 'στὸν ἀέρα.
Τῆς μπουκαπὸρται ἀνοιξά, μπάμ μπούμ ἀπάνω κάτω
καὶ μ' ἕνα μπλόμῃ 'στὸν πάτο.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγαιναν ἑμπρὸς κι' ὁ Πόντος τοὺς λικιζέι
ὁ Ναύαρχος μωγιόστηκε καὶ τίποτα ξεφωνίζει:
ἐέρχεται, νάτος, ἐρχεται... ποῖος ἐρχεται, πατέρα;
βλίπω τὸν Μίση κι' ἐρχεται, τὸν προμερὸν ἀέρα,
ἔβηκε κι' ὁ Μίσης τὸν καιρὸ νὰ 'γγῆ κι' αὐτὸς 'στὴ μίση
σὰν νὰ μὴ θίλ' ἢ μοῖρα μου νὰ κάψω μῆτε φῆσι.

Γὰ τὴν Ψαθούρα γρήγορα κι' ὕστερα γιὰ τὴν Σκιάθο
καὶ πῶς ἀρμάδες καίονται φαρὶ θὰ σὰς τὸ μάθω.
Ντακάπο τὸ καθήκον μὰς 'στὴ Σκιάθο μὰς καλεῖ,
κι' αὐτὸς ὁ Μίσης, βρὶ παιδιὰ, μ' ἐσύγγυσε πολὺ,
τραβῶ καὶ πάλι τὰ μαλλιά, μὰς ἔκοψε τὸν βῆχα,
μὲ τὰ μαλλοτραβήγματα δὲν θὰ μοῦ μείνῃ τριχά.

Τί Ναύαρχος ἀληθινά!

δὲν ἔχει ταίρι πουθενά.

Ἄν ξέρω, Περικλίτο μου, πῶς νὰ τὸν ἐξιμνήσω,
μὲ πέντε μίλια πάει μπρᾶς, μὲ χίλια πέντε 'πίσω,
ἤρωσιμὸς ἀκούραστος, ποῦ μὰς στείμῃ δὲν πέφτει,
ἔλαγε καὶ τάσταια του μὲ τόση νοστιμάδα,
κι' ὅποταν ἔκυριευσε σὲ κάμπο μέρους νέρει
θαυμάζω πῶς δὲν 'πρόσταξε ν' ἀλείψου τὴν ἀρμάδα,
γιὰ νὰ ποδίξῃ πρὸ πολὺ
νὰ μὴ τὴν φθάσῃ μὲ βολή.

Τί Ναύαρχος ἀληθινά!

δὲν ἔχει τώρα πουθενά.

Καὶ ξινόμαστος σὰν ἔτραγες ρορούς καὶ σιναγρίδες
λένε πῶς εἶχε, Περικλῆ, τὰ μάτια του γαρίδες,
μὴν τοῦ γαρίσουσε κρυφὰ τῆς ἀδειναιῆς τῆς μπάλας
καὶ τοῦ σκαρόσουσε ντραβῆλα καὶ συμφορὰς μεγάλας.
Νυχθημερὸν τὸν ἀνθρώπο τὸν σύγγυχαν μὲ τίποτα
καὶ τοῦβᾶζαν σελκίτζα,
καὶ μόνον μὲ τὸ πῶσιμα κι' ὅταν ὀπίσω στρέφῃ
κάερι 'λιγάκι κίερι.

Ναύαρχί μου, σὲ φιλῶ,
ζήτω, ζήτω σου, κι' ὀυρρά!
πῶσιμα καὶ 'στὸ γιζλό,
πῶσιμα καὶ 'στὴν ξηρά.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο, τοῦτο μόνῃ προσταγῇ
καὶ σὲ θάλασσα καὶ γῆ.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο, κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον
μίσω κτύπων, μίσω βρόντων,
δαμαλάκι, χήνα, πάπις,
κι' ὅλα Μπάρμπ' Ἀλίξῃ χάπις.

Πόδισον, βρὶ Περικλίτο... Νίκη γύρω μας χορεύει
μὲ πυρπολητοῦ ὄαυλι,
κι' ἄλλα μὲν βουλαὶ Λεϊθίη κι' ἄλλα Θόδωρος κλεῖνει,
κι' ἄλλα Ναύαρχος κι' Ἀυλή.

'Ομοῦς κι' ὁ Καρακατσάνης γιὰ νὰ κέρνῃ χωράτα
τὸν Ματθιόπουλο 'ρωτᾷ:
εἶδες Τούρκους;... εἶδες Τούρκους, μὰ σὰν ἔμπαιναν 'στὸ Βαλὶ
κι' ἔγγιλούσαν μὲ τὸ Στόλο.

Καὶ γελώντας εἶπαν ὅλοι:

'πῆγατε ποτὲ 'στὴν Πόλι;
ἴδατε νὰ τρῶν κίμαπτι;
ἴδατε καὶ τὸν Ἀράπη;
ἴδατε καὶ τὴν Γκαμῆλια;
'φάγατε καὶ σῦκα μῆλα;

'Μίλησαν κι' οἱ συνήγοροι,
βροντώντας, λαυροί, γρήγοροι,
κι' ἔπιασαν ὁ' Δίκη
κι' ὁ Κόκορης παρδίει.

Ζήτω λοιπὸν, καὶ κένετα τοῦ Κόκορη τραγοῦδι
νὰ συγχυθεῖν οἱ Ναύαρχοι, ποῦ σκιάζονται τὸν Μίση,
κι' εἶπα κι' ἰγῶ, βρὶ Περικλῆ, μὲ τὸν μικρὸ Λυκούδη:
εἰπὼς ἤθελα νὰ μ' ἔβαλαν 'στὸν Κόκορη τὴν θίασ,
κι' ὁ Πρόεδρος μοῦ 'ῶνάει μίς 'στὼν φωνῶν τὸν σάλο:
εἰτὴν ὀρεῖξί σου φράζε 'στὸν πόλεμο τὸν ἄλλο.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χορεύοντας πηδοῦν
κι' ἀντάμα τραγοῦδοῦν.)

Κόκορης ἐλάλησε,
μαῦρη ρόγα 'γαράσις,
μαῦρη καὶ φαρμακάρη,
Ναύαρχο κατγροῖ.

Κόκορης νυχάτος,
νυχοποδάρατος,
τρίχει, κακαρίζετι,
καὶ τρανοῦς συγγύζει.

Κυνηγῆ μὲν Ἀλεπού,
καὶ γιὰ πάντα τοῦ λοιποῦ
τὴν ἀρίτει κολοβή,
καὶ τοῦ λίν εὐάν εὐοῖς.

Πᾶσι δικαστοῦ, δὲνως ἀγαστοῦ.

Καὶ τὸν Ἐρέτη Ρεῦθῶ, τὸν Δικαστὸν στολιδῆ,
τῆς σοδαρῆς τῆς Θιμιζὸς τὸν 'πῆρε τὸ φαλλίδι,
κι' ὁ Θεωρῆς χαρούμενος φωνάζει ἑμπράδο μπράδο,
ποῦ 'πάφατε, μορὲ παιδιὰ, καὶ τοῦτον τὸν Ἐρέτη,
γιστὶ κι' ἐκεῖνος τάβαλε μ' ἐμὲ τὸν γέρο-Κάθο,
καὶ τοῦτρεπε τῆς παύσεως νὰ νοιώσῃ τὸ σελκίτζο.

Ἐς συνιστῶ θερμῶτα πρὸς τὸ κοινὸν συμπερὸν
μεγάλων Περιοδικῶν ἐκ τῶν σπουδαιότερων,
πολιτικῶν, ἱστορικῶν, κ' ἱατρικῶν ἐν γένει,
τὸν Ἰταποκράτην Δημάδη, ποῦ 'στὸ Παρίσι βγαίνει
καὶ Γαλλίει συγγράμματα, συντάκτικ' ἐκ κ' ἐκδόνης
ὁ Λαγυδιάνος ὁ γνωστός, Ἀσκαληνιάδης κρητικ.

Συνιστῶ τὸν Ἑπιτοπῆρα, νῆον φίλλον μετ' εἰκόνας,
κάθε δεκαπέντε 'ἴμας μὲ φερὰ θὰ βραίνῃ μόνον.

Ἐγγενίς τῆς Ζωγράφου Διαγῆματος Βροσάει,
σύντομα κ' ἐπιπέτα.